

A KÖLTŐ HALÁLA

emlékvers

*Arcod felszúrt csillag
vaktérképen, nedveid
megszáradtak, már ajkadon
sem látszanak a kérdőjelek,
csak árnyékok tapad az égre.
Odalent, törékeny csontjaid
apró táptalaj-szigetein
terjed a tiszta, növényi béke.*

*Mert csak a virágnak van
feltámadás. Te már elvesztettél
minden magot, szétszórtad
álmaidat terméketlen szirteken,
sokszor vártad kezedbe simult
vándorbottal a fordulatot.*

*Még mindig tél van, a kertek
illata már rég kiszökött az
üres csigaházakból, sejtjeid is
felszívta valami parazita, de fényed
ott ragyog a madarak pupilláján.*

*A mélység pedig már nem számít,
csak a nem látható maradt ott a
Nagy Transzformátor boszorkány-homlokán.*

VILÁGALBUM

*Vlgyivosztok és Sándorfalva
között sodródik a tömeg,
a sok smiley álmodban is
kísért, mint vigyorgó, kozmo-
polita szörnyeteg, – a téli fagyban
és a nyári kánikulában ott vonulnak
a kommentekben a felmagzott
hangulatjelek.*

*Minden csupa önámítás, -
a színes forgatagban színváltós
virágok, viharba gyökerezett fák,
epermintás mosdótálak, keleti
fűszerekkel turbózott ételhegyek,
kutyák mintás téli zakóban,
megsegített, féllábú koldusok,
s az idomárt ölelő medvehegyek.*

*S te ott szorongsz a Nagy Puzzle
határvonalán mások örömébe
mártva, – nem találsz a helyed.*

*Úgy látod, nem neked tárul az
ég kékje, csak egy hétköznapi
árnyék vagy a Nagy Tömegben,
a többiek hozzád képest magaslaton
állnak; te vagy a perifériára
szorult Egyedüllét, - s ahogy rád
lapátolják a világ virtuális gyönyörét,
jobbnak látod visszatérni abba
a légtérbe, ahol vágyaid visszahúznak
a valóság rothadó, mégis tiszta levegőjébe.*

*Ott úgy fordítod ki a világot sarkaiból,
hogy a négy égtáj pórusain te húzod
át a tartókötelet, s látod, hogy a másik
fél, csak azért, mert magaslaton áll, még
ugyanolyan alacsony, mint az összes többi.*

FEBRUÁRI FRONTÁTVONULÁS

*A szél tépett lepedőjén
több sebből vérzik az indulat,
próbálsz összehúzni magad,
a felhők szennyes váladéka
tócsákba gyűlik alattad.*

*Csak díszletjelzés maradt
a letört faág, plastik zacskók
lógnak a holdkorongon,
rosszak az előjelek. S mikor
azt hiszed, lemaradt tőled
minden, s távolodik a füstös,
benzin-marta táj, a lenti
ablakkeretekből visszanéznek
rád a halványuló macskaszemek.*

*Homlokodhoz simul a vénülő
hiány, szorosan ölel, mert
mégiscsak könnyebb veled,
te meg önmagadhoz lealacsonyodva
magadba töltöd azt a nehezen
szerzett, megőrizhető keveset.*

*Az esélytelenek súlytalan
lebegésével próbálsz sodródni
napkelet felé, de minden csak
öncélú küzdelem, kapaszkodás
a világ mérlegén. Végül párolgó
vízcsepp maradsz a napon, s már
nem érzed Isten tenyerét a válladon*

IRÁNYTÉVESZTÉS

*Megint remeg az iránytűd,
szédülsz a körpálya vonalán,
fekete pillék repítenek északra,
mert nincsenek már jogaid
a déli tengereken, versenytársad
hangját sem hallod,- megbújik
a díszletek mögött, s te még
mindig keresed, ami nincs,
megsemmisülsz emlékeid
gyönyörein. A hajnal rongyaiból
kirázod az éjszaka reszelt követ,
pályádról levonul a virágpehely
körmenet. A széthordott port
elmossa a savas eső, álmod füstje
hiába száll magasba, nem veszik
észre a jelet; nem veszik át tőled
a szaporított kenyeret, s halat.
Odaát valamit nem felejtenek,
neked meg csak emlékezni szabad.*